

אבות ובנים

שע"י בית הכנסת "שמואל הנביא" לעדת התרגום רח' שמואל הנביא 55

פרשת ויקהל-פקודי

העלון לברכת והצלחת

משפחת שמאי

כל הברכות והישועות

© כל הזכויות שמורות

תורה כסיס פשוט!

כיצד משפיעה האחדות על דבר תורה בשבת ניתן ללמוד מהגאון מטשעבין זצ"ל כאשר היה ילד רך בשנים הגיע למסקנה הזו וראייתו מפרשת השבוע...
"וַיִּקְהַל מֹשֶׁה אֶת כָּל עַדְת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם אֱלֹהֵי הַדְּבָרִים אֲשֶׁר צִוָּה ה' לַעֲשׂוֹת אֹתָם"

כהיות הגאון מטשעבין זצ"ל ילד רך בשנים, היה דרכו לשמוע לפני שבת איזה דבר תורה מפי אביו הגאון אב"ד הערמילוב זצ"ל, ובשבת קודש היה עולה על הדוכן בארון הקודש ומוסר את הדברים למתפללים. פעם אחת היה אביו טרוד במשך כל השבוע בבוררות באיזה דין ומריבה שהייתה בקהילה ולא היה לו פנאי לומר את הדבר תורה לבנו.

היה זה בפרשת ויקהל, ובשבת כשהגיע העת לומר הדבר תורה, עלה הילד החרוף על הדוכן ואמר: נאמר בפרשת השבוע: "וַיִּקְהַל מֹשֶׁה אֶת כָּל עַדְת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם" פירוש: שכאשר כל העדה נקהלים יחדיו ושלוש ביניהם בלי מחלוקת, אז "וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם" אפשר להגיד להם דבר תורה, אך כשאין אחדות והרב עסוק כל השבוע בדין תורה, אי אפשר להגיד להם דבר תורה!
וירד מן הדוכן...

אם נרבה אהבת חינוך נזכה גם להרבות תורה!

לע"נ חיים אורי בן דליה ז"ל

משל ונמשל

"כל איש ואשה אשר נדב לבם אותם להביא לכל המלאכה אשר צוה ה' לעשות ביד משה הביאו בני ישראל נדבה לה"

שואל החיד"א: הפסוק הזה כפול ומכופל - לכאורה יש בו מילים כפולות: "להביאו... הביאו...!"

Sen למה הדבר דומה: פעמים רבות הגבאים עורכים בשבת מגבית בבית הכנסת לעניין צדקה. נו, מכריזים: "מי תורם למצווה?...". פלוני צועק - "חמש מאות דולר!" יפה. הגבאי ממשיך לקרוא בקול: "מי עוד רוצה לתת?... ור' פלוני כמה אתה נותן?" כך מצביע הגבאי מאיש לאיש. השני תורם מאה דולר, השלישי חמישים, הרביעי מאה חמישים וכן הלאה, עד שהמגבית מסתיימת ומתחילים תפילת מוסף. לאחר התפילה בסיום תפילת מוסף, אותו פלוני שהכריז חמש מאות דולר פוסע לביתו ומהרהר "מה עשיתי?! למה אמרתי כזה סכום, מה עשיתי לעצמי? האחרים כולם נתנו בקושי מאה דולר, וכי דווקא אני צריך להיות 'העשיר'?!... מהרהר הוא לעצמו ובסוף מוצא נחמה: "טוב, אבל מה אפשר לעשות - אמרתי, אמרתי, גמרנו! לא אכחש, אשלם! אך מעתה ואילך במגביות הבאות, אשוב פעמיים, אתנהג במתינות, אשמור על הכסף שלי"

אומר החיד"א: בנדיבות המשכן לא הייתה כזו מציאות שהייתה למישהו חרטה, אלא:

"כל אשר נדבה ליבם אותם, להביא לכל המלאכה הביאו בני ישראל נדבה לה" -

מהנדבה עד ההבאה, הכול היה נדבה לה' **ללא הרהורי חרטה...**

מידת חסד - סיימת לקרוא העבר לחבר

החומר מלוקט מספרי ראשונים ואחרונים

לברכת והצלחת	לברכת והצלחת	לברכת והצלחת	לברכת והצלחת	לברכת והצלחת	לברכת והצלחת
מאיר מזרחי וב"ב	סוגי שולמית בת הרדה	לרפואה שלימה	רננה בת שרה	לעילוי נשמת	לעילוי נשמת
יוסף נקי בן שרה וב"ב	מנהגים	מנהגים	מנהגים	מנהגים	מנהגים

”צורק מצווה”

בעיר סאטמאר נצרכו פעם לסכום גדול של ממון, לצורך מצוה חשובה. בעיר היו קלי דעת שראו בזה הזדמנות נאה לסדר מסיבה של תערובת אנשים ונשים, כאילו לצורך מצוה. הגאון רבי יהודה גרינוואלד בעל ה'קרן לדוד' אב"ד העיר, שמע על כוונתם ויצא בדרשת מחאה נגד זה. בדרשתו אמר בדרך צחות: "ראו, בעת בניית המשכן היה משה רבנו נצרך להרבה מעות, הערב רב שמחו על ההזדמנות ואמרו כי עכשיו יוכלו להתערב אנשים ונשים בטענה של 'צורך מצוה' לתרומת המשכן..."

באו ואמרו למשה: "מרבית העם להביא" - כידוע העם זה הערב רב, והנה הם מרבים להביא בהתלהבות יותר מהרגיל... משה הבין מיד את העניין וציווה שיכריזו במחנה: "איש ואישה אל יעשו עוד מלאכה" - שיפסיקו מלאסוף אנשים בתערובת אנשים ונשים, מיד "ויכלא העם" - הערב רב "מהביא", כבר אבדו את החשק מלתרום למלאכת המשכן...

כאשר אדם רוצה לקבל אור ושפע אלוקי מלמעלה, קודם כל, עליו לעשות את ההשתדלות שלו, שנאמר: "פתחו לי פתח כחודו של מחט ואני אפתח לכם פתח כפתחו של אולם".

אלה בפרשה

"ויקהל משה את כל עדת בני ישראל... ויצאו כל עדת בני ישראל מלפני משה"

ר' אליהו לופייאן זצ"ל שאל פעם: אם נאמר בתחילה "ויקהל משה את כל עדת בני ישראל" פשוט הוא שיצאו מלפני משה ומה בא הכתוב להשמיענו?!

הסביר הרב: כשאדם שיכור יוצא מבית מרזח, רואים הכל מהיכן יצא.

להבדיל, אף ישראל, על ארשת פניהם המאירה והילוכם ראו שיצאו עתה מלפני משה...

מלך ר' שמחה בונים מפשיסחא על השבת:

כמה גדולה וחביבה היא, שאדם בלי לעשות שום מעשה, אף לא תנועה קלה, כיון שהגיעה השבת,

נכנס הוא למצווה מעצמו ולא יוצא ממנה עד למוצאי השבת, וזה שנאמר עליה שהיא "קודש" - אף ללא טרחה מצידנו.

מעשה שהיה

יהודי שהיה סוחר שטיחים, התגורר באחוזתו של פריץ טוב לב

שאהב מאד את הסוחר היהודי, ואף הוקירו על ישרותו ונאמנותו.

מסחרו של היהודי פרח ושגשג, והפריץ היה מתגאה תדיר בפני ידידיו וחבריו ביושרו של היהודי מה שהביא לתוצאה ששמו הטוב נישא למרחקים, ומעגל הקונים התרחב בהתאם.

והנה, בבוקר יום שבת אחד כשכל בני הבית יושבים במקומותיהם סביב שולחן-השבת נשמעו

דפיקות חזקות בדלת. הדלת נפתחה ושליח מטעם הפריץ נכנס ופנה אל בעל-הבית: "שמע יהודי!" - הכריז השליח.

"בערב מתקיימת מסיבה בביתו של הפריץ בהשתתפות כל נכבדי הסביבה. ברגע האחרון החליט הפריץ להחליף את כל השטיחים באולם האירועים שלו, והוא מבקש שתבוא בדחיפות עם דוגמאות והוא יבצע רכישה - מהגדולות שהכרת עד כה" סיים השליח בשובבות... אך היהודי, בשלווה ובנעימות השיב לשליח: "אמור לאדוני הפריץ כי אשמח תמיד לעמוד לשירותו. אך כפי שידוע לו היום הוא יום שבת, ואנו היהודים שובתים ממלאכה ביום הקדוש הזה!". השליח נדהם ויצא למסור לפריץ את תשובתו של היהודי. והסעודה נמשכה כאילו דבר לא אירע. לאחר כ-10 דקות הגיע השליח בפנים זועפות ואמר כי הפריץ כועס מאד, הוא אף ציין שבמידה ולא תעשה בקשתו ינותקו קשרי המסחר שלו ושל חבריו...

מיודענו השיב בנועם: "תאמר לפריץ שחשוב הקשר איתו, אך הקשר עם מי שכל פרנסתי וחיי בידו - הקב"ה, חשובים לי עוד יותר"... השליח ניסה כל מיני דרכים אך לשווא, התייאש ויצא. למחרת,

הגיע הפריץ לביתו של היהודי, כשפניו מחייכות, הוא חיבק את היהודי בחום תוך שהוא מושיט לו צרור מלא זהובים. "קח! זה חלקך בהתערבות!". לפליאתו, התיישב הפריץ וסיפר: "אתמול הגיעו ידידי הפריצים והתווכחנו על נאמנותך לדתך והוחלט להעמידך במבחן - תוך התערבות על סכום כסף עצום.

ואת ההמשך אתה כבר יודע... בזכות נאמנותך למצוות דתך זכיתי בהתערבות ולך לא יאונה כל רע!"...

יהודי ששומר את השבת בדבקות, לא ינזק, השבת שומרת עליו!...

לימוד אבות ובנים

לתרומות 052-7656075

